

Ο Terence Malick ως δημιουργός, δεν είναι ούτε ευχάριστος, ούτε εύκολος. Ποτέ δεν ήταν. Από το 1973 που δημιούργησε το *Badlands* μέχρι τα 76 του το 2019 όταν γύρισε το «*A Hidden Life - Μια κρυφή Ζωή*». Ήταν και παραμένει ένας καθηγητής φιλοσοφίας, σεναριογράφος, αρθρογράφος και σκηνοθέτης που γυρίζει ξεχωριστές κινηματογραφικές παραγωγές.

Δεν θα περάσεις καλά τις τρεις ώρες που θα αφουγκραστείς τη δουλειά του. Θα σκεφτείς ότι περνάς ακόμα μια επίπονη διαδικασία ώστε να γίνεις καλύτερος άνθρωπος. Αν τα καταφέρεις. Έτσι λειτουργεί και το «Μια κρυφή ζωή». Σε αντίθεση με τον τίτλο, τίποτα δεν είναι κρυμμένο από τα περιεχόμενα της ταινίας. Ο Malick με το ύφος που τον έκανε γνωστό στο κινηματογραφικό πάνθεο ξεσκεπάζει, μαεστρικά όλη το γινόμενο που σπρώχνει την ανθρωπότητα στον παραλογισμό της βίας. Γινόμενο, διότι τέτοιες συνθήκες γεννιούνται μόνο από πολλαπλασιασμούς.

Αποκαλύπτει, μέσα από μια ιστορία που έχει πραγματικές ρίζες, τον πάτο της ανθρώπινης συμπεριφοράς, την δυνατότητά του να ισοπεδώσει οτιδήποτε. Είναι σπαραξικάρδιο και ψυχοπλακωτικό. Κάνει τη θέαση δοκιμασία.

Είναι η περιπέτεια του αυστριακού Franz Jägerstätter που προτίμησε μέσα στη δίνη του Β' Π.Π. τη γκιλοτίνα παρά τη στράτευση και τον όρκο στον Αδόλφο

Στήνει το σκηνικό του στα υψίπεδα των Άλπεων όπου μια μικρή κοινότητα φιλήσυχων ανθρώπων ζει προπολεμικά, μέσα σε ένα πλαίσιο σκληρής εργασίας αλλά σημαντικής αυτάρκειας. Είναι κάτι σαν η γη της επαγγελίας που σιγά – σιγά μπολιάζεται από την τρέλα της βίας που έσπειρε ο ολοκληρωτισμός.

Ο ήρωας και η σύζυγός του ζουν τον έρωτά τους, φτιάχνουν το νοικοκυριό τους, δημιουργούν την οικογένειά τους. Πρόσωπα διαλεγμένα για να βγάλουν αυτό που επιβάλλεται, διαβιούν ειρηνικά σε ένα τοπίο συγγενικό με τον παράδεισο μέχρι που μετά την ένωση (Anschluss) με την Γερμανία, μετά την έναρξη του πολέμου, έρχεται το χαρτί στράτευσης.

Ο Franz δεν δείχνει καμία διάθεση να μετάσχει σε ένα σφαγείο που δεν αποδέχεται που δεν καταλαβαίνει και τότε ξεκινούν όσα θα τον οδηγήσουν στο μοιραίο. Μετατρέπεται αυτός και η οικογένεια του σε παρίες της κοινότητας, τους λιοδορούν, τους κλέβουν, τους φτύνουν.

Η βοήθεια, η δύναμη που ζητά από την εκκλησία δεν φτάνει ποτέ, καθώς κι αυτή είναι υποταγμένη στο τέρας του ναζισμού. Θα περάσει τα πάνδεινα, θα συναντήσει και τον Πόντιο Πιλάτο, θα αντέξει και αυτός και η σύζυγος τα πάντα.

Ο Malick περιφέρει τον ευρυγώνιο φακό του και με την ίδια άνεση προσφέρει είτε τις γνωστές απaráμιλλες οικολογικές εικόνες του γεμάτες αρμονία, είτε υποβάλει και τον θεατή στα μαρτύρια του ήρωά του.

Sprechen verboten, «απαγορεύεται το ομιλείν», διακρίνεται αγνά σε ένα τοίχο όπου δοκιμάζεται η ίδια η ανθρωπιά. Στο δικαστήριο, στα βασανιστήρια, στις φυλακές χρησιμοποιεί γερμανική γλώσσα, ενίοτε υστερικά για να ανεβάσει την πίεση στο κοινό και τα καταφέρνει.

Η δουλειά του, αυτό που προσπαθεί να μας πει, είναι τόσο ισχυρό μα ταυτόχρονα και τόσο

αδύναμο. Κι αυτό γιατί δεν δείχνει να γίνεται επιδραστικό σε μια ακόμα καμπή της ιστορίας όπου η βία είναι το κυρίαρχο στοιχείο της.

Βάζει ο Malick ένα μικρό στίγμα, δίνει μια μεγάλη προειδοποίηση για την απειλή που διογκούται. Για το πώς παρασύρεται ο κόσμος, πως απομακρύνεται από τη φύση, για το πώς γεννιέται η ανεξέλεγκτη βία.

Κάτι σαν φωνή βοώντος εν τη ερήμω.

